

ἄνταφλος ἐπίθ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Γαργαλ. Σουδεν. κ. ἄ.) ἄδαφλος Πελοπν. (Λακων.) ἄντζαφλος Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

1) Ὁ κάμνων ἢ λέγων τι ἄνευ προσοχῆς, ἄτακτος ἐνθ' ἄν. : *Μ' ἐπάτησες, γιατί 'σαι ἄνταφλος; Γαργαλ. Εἶναι ἄνταφλος 'ς τὰ λόγια του αὐτόθ. Ἀδαφλος ἄνθρωπος εἶναι, ὅθι πάει σκοδάφτει Λακων. Συνών. ἄτσαλος. β) Αἰφνίδιος Πελοπν. (Ἀρκαδ. Λακων.): Μοῦ 'ρθε ἄνταφλη (ἐνν. ἢ μπάτσα) Ἀρκαδ. Θὰ σοῦ τὴν φέρω ἄδαφλη Λακων. Συνών. ξαφνικός. 2) Τυφλὸς Πελοπν. (Ἀρκαδ. Λακων.): Ἀντζαφλος εἶσαι καὶ σκουντζᾶς Ἀρκαδ.*

ἀντειδεμῆ σύνδ. Παξ. ἀδειδεμῆ Κέρκ. Λευκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ συνδ. εἰδεμῆ.

Ἐν ἐναντία περιπτώσει, εἰδεμῆ ἐνθ' ἄν. : *Νὰ πᾶς 'ς τὸ σκολειό, ἀδειδεμῆ, θὰ τοῖ φᾶς Κέρκ. Ἀ θέλετε, καλῶς, ἀδειδεμῆ, σᾶς δέρονω Λευκ. Συνών. εἰδεμῆ.*

ἀντεικιάζω Λεξ. Αἰν. ἀδεικιάζω Κρήτ. Σῦρ. ἀντ'κιάζου Ἡπ. (Ζαγόρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Μέσ. ντεικιάν-νουμου Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀντεικιάζω. Διὰ τὸν μετασχηματισμὸν εἰς -ιάζω πβ. καὶ παρασυννεικιάζω ἐκ τοῦ παρασυννεικιάζω.

1) Συμπεραίνω, εἰκιάζω Ἡπ. (Ζαγόρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)—Λεξ. Αἰν. : Ἀντείκιασα πῶς κἀνὰ διακουσαριὰ ὀκάδης σταφύλια θὰ κάμουν. 2) Ὑπολογίζω μετ' ἀκριβείας, σημαδεύω Στερελλ. (Αἰτωλ.): *Ποῦ ἀντ'κιάεις νὰ τοὺν βαρέης τοῦ λαγός;—Σ τοῦ κιφάλ'. Ἀντείκιασα ποῦ νὰ ρίξου τοῦ λ'θάρ' κὶ τοῦ πέτ'χα τοῦ π'λλί. 3) Διακρίνω Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἡταν σκουτιάδ' κὶ δὲν ἀντείκιαζα ποῦ εἶνι τὰ σπέρτα. Ἀντ'κιάεις ποῦ εἶν' ἢ φουτιὰ πέρα 'κεῖ 'ς τοῦ λόγου;—Τ' ἀντ'κιάζου, νὰ ἰκεῖ μέσ' 'ς τὰ ἔλατα. β) Ψηλαφῶ Στερελλ. (Αἰτωλ.): *Γλέπ'ς αὐτοῦ 'ς τοῦ τρισκόταδου;—Ἀντ'κιάζου κὶ πάον. Συνών. πασπατεύω. 4) Ἀπροσ. συμπίπτει, τυγχάνει Κρήτ. Σῦρ. : Ἀδείκιασε καὶ ἀπάντηξα τὸν δεῖνα. 5) Μέσ. ἀντιπαραβάλλομαι, συγκρίνομαι πρὸς τινα Λυκ. (Λιβύσσ.)**

Πβ. ἀπεικιάζω.

ἀντεικισιά ἢ, ἀμάρτ. ἀντ'κισιά Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντεικιάζω. Πβ. καὶ μεσν. ἀντεικισία.

Ὑπολογισμός: *Ἡ ἀντ'κισιά ἄν σὶ κάμ' κὶ καταλάβ'ς ποῦ εἶνι κρυμμένους οὐ λαγός! Συνών. ἀντείκιασμα.*

ἀντείκιασμα τό, Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἡπ. —Λεξ. Αἰν. ντεικισμαν Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντεικιάζω.

1) Ἀντεικισιά, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν. : *Μὴ ἀντείκιασμα τ'ν ἔρριξε τὴν πέτρα κὶ πίτ'χι Αἰτωλ. Μὴ τ'ἀντείκιασμά σ' ἐπισὶς ὄξου, δὲν τοῦ 'βρις τοῦ χουριό! αὐτόθ. 2) Σύγκρισις Λυκ. (Λιβύσσ.)*

ἀντεικισμός ὁ, Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντεικιάζω.

Συμπέρασμα: Φρ. Τό 'χω σ' ἀντεικισμὸ (ὑποθέτω, συμπεραίνω).

ἀντεικιστὰ ἐπίρρ. Λεξ. Αἰν. ἀντ'κιστὰ Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀντεικιστός.

Καθ' ὑπολογισμὸν, ψηλαφητὰ ἐνθ' ἄν. : *Εἶνι πουλὸν σκουτιάδ' κὶ πααῖνον ἀγάληα ἀγάληα ἀντ'κιστὰ Αἰτωλ.*

ἀντεικιστός ἐπίθ. Λεξ. Αἰν. ἀντ'κιστός Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντεικιάζω.

Ὁ ἀποτελέσας στόχον βολῆς, ὁ σημαδευθεὶς ἐνθ' ἄν. : *Ἀντ'κιστός πῆι οὐ λαός (ἐφονεύθη ὁ λαγὼς) Αἰτωλ. Ἀντ'κιστὴ τ'ν ἔφραι τὴν τ'φικεῖα αὐτόθ.*

ἀντείκιαστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀντείκιαστους Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀντεικιστός τοῦ ἀρχτικοῦ α προσλαβόντος σημ. στερήσεως διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου. Ἰδ. στερητ. ἀ- 2 α.

Ἀσύγκριτος, ἀπαράμιλλος, ἔξοχος : *Ἀντείκιαστα κὶ ζηλιμένα ἀγαθά.*

ἀντελόνα ἢ, Σῦρ.

Ἀγνώστου ἐτύμου. Πιθανῶς ἐκ τινος τοπωνυμίου.

Εἶδος συκῆς παραγωγῆς λευκὰ μεγάλα σῦκα.

ἀντελόνη τό, Σῦρ.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Εἶδος λευκοῦ μεγάλου σύκου.

ἀντελόνηκη ἢ, ἀμάρτ. ἀντελούνιτση Κύπρ. (Γερμασ.) ἀνιουλούνιτση Κύπρ. (Γερμασ.) ἀδελόνηκεια Κάλυμν. ἀμπελόνηκεια Κίμωλ. ἀδελόνηκεια Σέριφ. ἀντελόνηκο τό, Νάξ. (Βόθρ. Φιλότη. κ. ἄ.)—Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. ἀδελόνηκο Κάλυμν. Κύθν. Πάρ. ἀδελόνηκο Πάρ. (Λεῦκ.) ἀντελ-λάδονικο Ρόδ. (Σάλακ.) ἀντελούνικο Κύπρ. (Τίλλιρ.) ἀλ-λεντόνηκο Ρόδ. (Κρεμαστ.) ἀβδελ-λάδονικο Ρόδ. (Ἀρχάγγελ.) ντελόνηκο Νάξ. (Φιλότ.) δελόνικο Νάξ. (Κορων.) τελόνηκο Μῆλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀμπελόνηκο Κίμωλ. Σίφν. ἀδελόνηκο Σέριφ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. ἀντελόνηκος. Οἱ τύπ. ἀμπελόνηκεια καὶ ἀμπελόνηκο κατὰ παρετυμ. πρὸς τὸ ἀμπέλι.

1) Θηλ. εἶδος συκῆς φερούσης σῦκα κατὰ τὸ φθινόπωρον Κάλυμν. Κίμωλ. Κύπρ. (Γερμασ.) Σέριφ. —Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Συνών. *ἀντελονοσυκῆ.

2) Οὐδ. εἶδος σύκου ὠριμάζοντος κατὰ τὸ φθινόπωρον Κάλυμν. Κίμωλ. Κύθν. Κύπρ. (Τίλλιρ.) Μῆλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Βόθρ. Φιλότ. Κορων. κ. ἄ.) Πάρ. (Λεῦκ.) Ρόδ. (Ἀρχάγγελ. Κρεμαστ. Σάλακ.) Σέριφ. Σίφν. Συνών. *ἀντελονόσυκο.

***ἀντελονοσυκῆ** ἢ, ἀντελοσυκῆ Κῶς ντελοσυκῆ Κῶς.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀντελονόσυκο.

Ἀντελόνηκη 1, ὁ ἰδ. : *Τὸ χτήμα μου εἶναι οὐλο ντελοσυκῆς.*

***ἀντελονόσυκο** τό, ἀντελόσυκο Κῶς ντελόσυκο Κῶς τελονόσυκο Μῆλ. ἀμπελόσυκο Κῶς μπουλόσυκο Λέρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀντελόνα καὶ σῦκο. Διὰ τὸ ἀμπελόσυκο ἰδ. ἀντελόνηκη.

Ἀντελόνηκη 2, ὁ ἰδ.

ἄντεμα τό, Ἡπ. ἄδεμα Κεφαλλ. ἄντιμα Στερελλ. (Αἰτωλ. Καλοσκοπ.) ἄδιμα Ἡπ. (Ἰωάνν.) ἀδέσμα Θεσσ. ἄντισμα Στερελλ. (Ἀμφ.) ἐντημα Χίος ἔδημα Κρήτ. (Σφακ. κ. ἄ.) ἐντισμα Μακεδ. (Καταφύγ.) ντέμα Ἡπ. (Χουλιαρ. κ. ἄ.) Τῆν. δέμα Θεσσ. δέσμα Θεσσ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντένω.

Ἡ μετακίνησις τοῦ τόνου ἐν τῷ τύπ. ἀδέσμα διὰ τὸ πληθ. ἀδέσματα, τὸ δὲ σ διὰ τὰ πολλὰ εἰς -σμα ὀνόματα. Τὸ ε τοῦ τύπ. ἐντημα διὰ τὸν ἀόρ. ἐντεσα.

1) Συντυχία Ἡπ. : Φρ. Καλὸ ντέμα! (εὐχὴ πρὸς κόρη πρὸς καλὴν ἀποκατάστασιν). 2) Τὸ νὰ συναντήσῃ τις ἐμπόδιόν τι, τὸ νὰ προσκόψῃ τις κάπου Κεφαλλ. β)